

LBRIS

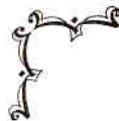
We know
books

**MAGGIE
STIEFVATER**

**GRAND HOTEL
AVALLON**

Traducere din limba engleză și note
ADRIANA BĂDESCU

LITERA
București

COMANDĂ, CAMERA 311, 31.01.1942

New York Times

Vogue

Britannia and Eve

Modes et Travaux

2 lămâi

2 croasante

2 metri stofă de lână de culoare
galben-muștar (eșantion atașat)

1 metru bumbac imprimat (eșantion atașat)

Frenchman's Creek, Daphne du Maurier

The Sun Is My Undoing, Marguerite Steen

Windswept, Mary Ellen Chase

Creion cerat

CAPITOLUL 1

Ziua în care hotelul s-a schimbat pentru totdeauna a început la fel ca oricare alta.

June Porter Hudson s-a trezit înainte de ivirea zorilor, într-un apartament de la subsol din bungalow-ul personalului aflat cel mai aproape de izvoarele calde. S-a ridicat din pat, deranjând trei șoricari (doi cu blana netedă și unul sârmos), care au sărit pe podea pentru a o urma de la o distanță politicoasă. A trecut aplecându-se pe sub sârma de rufe care traversa camera, a luat de pe ea lenjeria de corp și o cămașă, după care a întins pătura în locul lor, ca să se aerisească.

La lumina unei veioze solitare de lângă pat, s-a îmbrăcat în modul ei obișnuit: pantaloni evazați cu talie înaltă, o cămașă cu nasturi în față și cu mânecile îngrijit suflecate, un ceas de mână delicat și o umbră de ruj pe buze. Părul negru îi era tuns bob imediat sub ureche și, când lucra, și-l aranja elegant spre spate, folosind o pomadă. Întreaga ei ținută distona cu rochiile elegante și coafurile cu bucle meticolos aranjate întâlnite în hotel, dar alde Rockefeller și Roosevelt nu se așteptau

de la ea să arate ca ei; în mod cert nu *vorbea* la fel, dat fiind accentul ei tipic din Munții Apalași. Cei bogați erau obișnuți ca hotelierii lor să aibă cel mult un accent franțuzesc, iar singurul lucru pe care îl știa June în franceză era *Vive l'empereur!*¹, urare pe care unul dintre chelneri obișnuia s-o mormăie în barbă ori de câte ori dădea cu ochii de bucătarul-șef. Dar nu conta. Oaspeții hotelului o îndrăgeau oricum.

După ce încălță pantofii Mary Jane cu tocuri joase, June bău în tăcere două pahare pline cu apă minerală, stând lângă singura fereastră a chichinetei. Vara, ochiul de geam aflat la înălțimea unui stat de om oferea o priveliște matinală cenușie spre tufărișurile și mulciul din jurul verandei, dar acum, iarna, sticla întunecată nu făcea decât să-i reflecte chipul (ochi depărtați unul de altul, sprâncene arcuite și buze pragmatice ca un creion). „Apă dulce“, așa o numeau localnicii, deși avea gust de buză spartă și de îmbucătură de praf. Dar numele nu-i venea de la gust, ci de la efectul asupra corpului. Ce anume te supăra? Constipație, reumatism, sterilitate, gripă? Dispepsie, malarie, colecistită, laringită? Dor de casă, urâtenie, eczemă, gută? Indigestie, inflamație, apoplexie, incertitudine? Jurnalele medicale și oaspeții cu pregătire medicală ai hotelului dezbatteau eficacitatea izvoarelor, dar June nu le acorda o atenție deosebită. Se mulțumea să-și înceapă și să-și încheie fiecare zi la fel, fără să rateze vreodată cele patru pahare de apă minerală. Acum, după ce le bău pe ale ei, turnă un pahar în bolul șoricarilor, le dădu să mănânce câteva bucățele de carne din răcitor și plecă la muncă.

¹ Trăiască împăratul! (în limba franceză în original)

Muncă, muncă, muncă – nu se termina niciodată. June avea în grijă 450 de membri ai personalului, 420 de camere, 418 acri de teren, 212 oi de Shropshire, 110 meri din soiul Golden Delicious, 60 de boxe pentru cai, 21 de bungalow-uri, 7 magazii, 4 băi comune, 3 săli de îmbuteliere și 2 izvoare minerale. În fiecare zi avea subalterni de organizat, provizii de inventariat, evenimente de administrat, și fiecă răsuflare a acestui uriaș costisitor trebuia gestionată până la ultimul bănuț, astfel încât familia Gilfoyle, proprietara hotelului, să poată fi sigură că nici măcar o parte infimă din averea sa nu-și făcea de cap fără ea.

Afacerea cu luxul: primul gând care-i venea în minte lui June dimineața, când se trezea, ultimul gând seara, când se culca.

În ziua aceea, de 25 ianuarie, hotelul Avallon găzduia un bal scoțian în amintirea lui Robert Burns, un poet scoțian mort cu veacuri în urmă, dar încă apreciat. Urmată de șoricarii ei, June i se alătură șefului de personal, Griff Clemons, pe balconul sălii de bal, ca să supravegheze repetiția cu costume a elementelor tehnice. Sala de bal era impresionantă. În centru, o fântână cu apă dulce, acoperită cu flori de rododendron sculptate, răspândea în aer miros de pământ reavăn și de flori sălbatică. La mare înălțime, plafonul era decorat cu o frescă extraordinară, care înfățișa scene din Virginia de Vest, fiind realizată de Susie M. Barstow, reprezentantă a curentului Hudson River School¹. Pe peretele nordic

¹ Hudson River School a fost o mișcare artistică fondată în Statele Unite, pe la jumătatea secolului al XIX-lea, de un grup de pictori peisagiști care înfățișau în tablourile lor în special scene de pe valea fluviului Hudson și din împrejurimile acesteia.

era amplasată o scenă uriașă, pe care superba Geraldine Farrar interpretase cândva rolul Madamei Butterfly, din opera omonimă jucată la Metropolitan Opera. Pe perețele de sud se afla un șemineu luat piatră cu piatră din ruinele conacului englezesc Battlesden și donat de binevoitoarea familie a ducelui de Bedford. În timpul unui sejur prezidențial, Grace Coolidge¹ avusese un cuvânt de spus în alegerea parchetului pentru podea. Moștenitoare bogate. Președinți. Capete încoronate. La acest nivel se situau de obicei oaspeții hotelului Avallon: oameni aflați atât de sus în plan social, încât se vedeau nevoiți să se aplece pentru ca soarele să poată trece pe deasupra lor.

– Ce-ți fac fetele, Griff? întrebă June.

– Destul de bine.

– Glasul tău sugerează altceva.

Directoarea generală a hotelului Avallon și șeful de personal formau un cuplu de angajați neobișnuit pentru un hotel de acest nivel – o munteancă zâmbitoare, albă, și un negru care vedea doar cu un ochi –, dar amândoi ajunseseră acolo unde se aflau pe calea cinstită, urcând treptele ierarhice începând de la bază. Nici unul dintre ei nu risca să vadă, pe o viitoare listă de oaspeți, o persoană de rangul lor.

– Una dintre ele a decis că e îndrăgostită, replică Griff. Cealaltă și-a pus în minte să se răzbune.

Gemelele lui Griff abia împliniseră cinci ani.

– Deci sunt vremuri grele în familia Clemons, conchise June.

¹ Soția lui Calvin Coolidge, cel de-al treizecilea președinte al Statelor Unite ale Americii

– Eu credeam că fetele ar trebui să fie cumiști și delicate.

– Ți se pare că eu sunt cuminte și delicată?

Șeful de personal se frecă la un ochi, gânditor – un gest reflex, care îi marca deseori conversațiile. Cele două „ferestre ale sufletului“ mari, de culoarea alunei, îl scutiseră de recrutare. Ochiul lui stâng era normal și funcțional, însă dreptul avea doar rol decorativ de când, la vârsta de șase ani, fusese lovit în față de o vițică irascibilă. June îi era recunoscătoare. Șeful de personal înalt și vânjos era mâna ei dreaptă, răspunzător fiind de tot ce se petrecea în culise, departe de privirile oaspeților.

– N-o să răspund la întrebarea asta, Șefa.

Zăngăneli, zornăieli și zdrăngăneli se auzeau de jos – mărturii sonore ale pregătirii festinului în Grotă. Triluri și scârțâieli răsunau din fosa orchestrei. Cele mai multe Seri Burns erau sindrofii modeste, potolite, cu viori, cimpoaie și sângerete, dar cea de la Avallon includea o orchestră întreagă, un grup de cimpoieri adus de la New York, o masă cu cinci feluri de mâncare și băuturi cât să umple un ocean. Iar dansurile nu se opreau până la patru sau cinci dimineața.

În mod normal, după standardele de la Avallon, ar fi fost un eveniment simplu, organizat în extrasezon. Anul ăsta însă, lucrurile stăteau altfel. Seara Burns de acum avea să fie prima petrecere organizată după moartea, pe 7 noiembrie, a domnului Francis Gilfoyle, proprietarul hotelului și mentorul lui June, care se prăbușise pe pragul liftului de la etajul trei, jumătate în lift, jumătate pe hol. Și totodată primul după ce japonezii atacaseră Pearl Harbor pe 2 decembrie, aruncând America în război. Acestea erau motivele pentru care

balul Serii Burns avea să fie mai mult decât o simplă petrecere. Fiindcă presupunea adoptarea unei *decizii*: Oare aveau să mai fie petreceri în vremuri ca astea? În *The Hotel Monthly*, o publicație scrisă de hotelieri pentru hotelieri, apăruse recent un articol de șase pagini („Definiția luxului american”) care prezenta hotelul Avallon ca fiind un standard pe care majoritatea celorlalte hoteluri nu puteau spera să-l atingă, dar la care ar fi făcut bine să aspire. Prin urmare, atitudinea sa față de activitățile în timp de război avea să fie remarcată și copiată.

Și iată ce hotărâse June: timp de decenii, numeroși președinți de stat, demnitari străini, formatori de gusturi și factori de decizie se bazaseră pe faptul că Avallon era un loc în care trecutul și viitorul dispăreau, înlocuite fiind de un prezent imuabil și lipsit de griji. Iar a ezita ar fi însemnat să rupă vraja pentru totdeauna.

Petrecerea avea, deci, să continue.

De jos răsună un glas:

– Șefa, pe tine te aud?

– Aici sunt, răspunse June. Cu cine vorbesc? Johnny?

– Da. Poți să vezi ancorele de acolo de unde ești?

Arată toate super?

Ea răspunse dând cuvintelor o notă scoțiană, în onoarea lui Burns:

– Zau că da, flăcău.

Johnny intră și el în joc.

– 'Nțeles, fătucă! Imediat om fi gata.

În noaptea precedentă, pe la ora trei, când izbutise în sfârșit să se retragă în biroul ei modest din spatele recepției ca să înghită ceva (pui rece, cartofi în sos de lămâie și pilaf rămas din ziua precedentă), aprobase

cheltuirea a treizeci de mii de dolari pentru cearșafuri, fețe de masă, ciorapi de nailon și elastice – articole despre care bănuia că aveau să se găsească din ce în ce mai greu, chiar dacă războiul urma să se încheie până la vară, așa cum preconizau unii. Când încheiase ordinele de achiziție, avusese impresia că, prin semnătura ei, aducea în mod oficial războiul în realitate. Până atunci, încercase să nu se gândească la război; nu suporta să și-l imagineze pe Sandy, fiul cel mai mic al familiei Gilfoyle, în uniformă militară. Edgar David Gilfoyle, șarmantul fiu mai mare al domnului Francis și moștenitorul hotelului, îi spusese lui June că, după părerea sa, Avallonul nu avea să fie cu adevărat afectat. Asta se întâmplase la numai câteva zile după atacul de la Pearl Harbor și la aproximativ o lună după înmormântarea tatălui său. Era în pat cu June – o situație care se mai petrecuse și înainte, dar care nu trebuia să se repete ulterior – și, cu un trandafir roz-pastel, scos din aranjamentul floral de pe noptieră, trasa o linie ce începea de la un picur de transpirație dintre sâni și se încheia la alt picur de transpirație de sub buric. „Războiul n-o să ajungă la Avallon”, îi spusese el. „Cum ar putea să ne găsească?”

Iar până acum avusese dreptate. Războiul abia dacă bântuise puțin prin munți: regimentul 150 infanterie al Gărzii naționale din Virginia de Vest fusese transferat în zona Canalului Panama și niște birouri de recrutare apăruseră pe câteva străzi principale din orașelele miniere. Acest din urmă adevăr o îndemnase pe June să schimbe modul în care își categorisea personalul în minte. Atribute anterior irelevante deveniseră între timp atuuri prețioase. Cel mai bun tâmplar al ei